

slippe ned, — han følte sig endnu mere utryg overfor Faderens Kærtegn end overfor hans Mishag.

Saasnart Knægten var kommen ned paa Gulvet, smuttede han ud af Døren.

*

*

*

En Eftermiddag en Ugestid senere kørte Inger og Per hen til Bøstrup Præstegaard, hvor de ikke havde været siden Pers Hjemkomst. Her hændte der nu noget, som yderligere drev frem mod en Afgørelse.

Forholdet mellem Per og hans Svigerfader havde i Aarenes Løb udviklet sig til et skjult Fjendskab, som paa begge Sider kun holdtes i Tømme af Hensynet til Inger. Men ved denne Lejlighed gik det galt. Den ophidsede Sindstilstand, hvori Per i den sidste Tid havde været, gjorde ham ømtaalig og mistænksom. Efter et Par smaa, ildevarslende Sammenstød ved Aftensbordet kom det inde i Dagligstuen til et lidenskabeligt Optrin. I Anledning af noget, Per havde fortalt om det store Opsving i København, gjorde Præsten en af sine sædvanlige Bemærkninger om Letfærdigheden i Hovedstaden og om den materialistisk sindede Ungdom, der voksede op derinde. Hertil svarede Per ret udfordrende, at han ikke havde fundet mere Idealitet paa Landet, snarere mindre; og da Svigerfaderen irettesatte ham for denne Udtalelse og navnlig for hans Tone, foer